

מעט

ורעים היו ימי שני חיי ולא השינו את ימי שני חיי אבותי בארץ מגוריהם. הרמב"ן חתם דאין זה מדרך המוסר וגם מלא ידע דלמא עוד ישיבו ויחיה עוד יותר ולפענ"ד הכוונה דהנה פירשתי מ"ש וכימך דבאך דהכוונה שיש אדם שהזקנה קופלת עליו יותר מהראוי והוא מפני שרעים ימי חיייו ותיכף שהגיע לימי זקנה הוא כרחם בזקן גדול ויש שהזקנה צערך השנים וז"ש וכימך דבאך דהיינו שדבאך הוא כאב וחולשא כמ"ס רש"י והזקנה היא חולי כמ"ס באבא דאבא רובל שהיא חולאת שהכל מתאווים לה וא"כ ז"ש שיהיה צערך ימך דבאך ולפ"ז כאן שראה פרעה שהוא זקן גדול ולא ראה זקן כמוהו במלכותו וכמ"ס הרמב"ן שחמה ע"ז וז"ש מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השינו את ימי שני חיי אבותי הם היו זקנים צעתי ההיא וז"ש ואברהם זקן צא ציונים היינו ששים הזקנה לפי ערך שנים וימים ודו"ק: **וירקט** יוסף את כל הכסף הנמלא בארץ מלרים ובארץ כנען בצמר אשר הם סוברים.

שמועתי צמם הרב הקדוש החסיד מוה"ר לבי ז"ל מ"ק זידיעשבו שאלו לפי מה דאמרינן דעל המעצמות חיישינן ג"כ לע"ז א"כ היה חסיד ליוסף ללקחם עד שיצטל הכספי דישראל אינו מוצעל ע"ז של ככרי א"כ ז"ש בצמר אשר הם סוברים שצצרו וצטלו ולפענ"ד ע"ד פשוטו של המוקד דהנה כל ענין מה שצא יעקב למלרים וכל ענין סיצוב מכירה יוסף היה צציל זה לפענ"ד כראה כיון דהיו לריכים שהיו ישראל צומלים והנה מלרים הם ענין עומאם עד שכתב האר"י זלה"ה דאך מלאך לא היה יכול לצא לשם והיה מקים שיחגשם והוכרח הקצ"ה צעלמו לגאלם א"כ מכ"ס קרולי חומר שמועצתם צין צחומר ולצבים חס הקצ"ה על זרע יעקב שלא יצטלו צין המלרים וישקעו צעומאם ולא יהיה אפשר לגאלם וע"כ המריד את כל החרדה הזאת שיוסף יצא שם והציא שם דעות אמת צאמונה הצורא וגם יעקב הקדוש צא הוא וציו וקצב מדרש לחלמוד והורה אמונה חלקות לרבים וא"כ כבר נטהר הארץ קלת מעיפוש העומאם והחלאת השקועה צחוכה עד שהיו צני ישראל יכולים לעמוד על רגליהם וזה שרוא יוסף לצבי מלרים למוט וצחצחי האר"י כחצי שלא יפה עשה שמוקד מלרים לז"כ. ולפנ"ש ראה ללמוד להם אמונות ודעות שלא יכלו להשיג כ"ז שהיו ערלים וכבר כתב העורה כי אריקטו לא השיג רק עד הגלגל העשירי לפי שלא היה כימול. ונעשה כראה לפענ"ד לכל החרדה של הכסף שלקט יוסף היה צציל שהיה חקוק לורח ע"ז עליהם והראה להם כי מחסה שוא היא ולכך קצנ"ס כל המוקנה כי היה חועצת מלרים וכחצומו דחלא דמלרים וא"כ לכך לקח מלאהם למען הראות להם

כי

צחורי ישראל שיתנו ריח טוב שכתב ילכו יונקותיו ויהי כזית סודו וריח לו כלצנון ועיין מהרש"א בא"ח וסיניו שהיו צחורי ישראל לא ימשכו אחרי הענוגי הגוף רק ריח לו כלצנון כקטורת צוקמים או שיזכו למעלה הרוחניות צחוכה כמ"ס מהרש"א בא"ח כ"ה יהיה כריח שאין הגוף נהנה רק הנשמה לצד וז"ש ליום שכולו שנת שלעמיד יהיה גם החול כשנת ולא יתענו צחוכה הגוף ויהיה כל הימים כשנת והנה צניסן נגאלו וצניסן עמידין לגאל וא"כ יפה קראו אותו שנת הגדול שיום השנת יהי יום ארוך וגדול ודו"ק.

ויסע

ישראל וכל אשר לו ויצא צארה שבע. פירש"י בעו לצאר שבע ה"א צקוף הינה צמקום למ"ד צחלחו: ושמועתי שיש מה ראה למה שכתבתי הקדמונים הם היא הינה אחת וככתב צעיהם אחת או צצני סיעין ומלאן מוכה שהוא שני תצות דאל"כ היאך העיל ה"א צצארה היה לו להעיל ה"א צקוף החינה והי לכווצ צאר שבעה. והנה לכאורה הועצ צעני ראה זו חצל יש להשיצ לפי שצפרשת חילדות כחצי לאמר כי קרא אותה שבעה ע"כ לא היה אפשר להעיל ה"א צקופה כי אז עדיין לא נודע הכוונה אך צא צאר שבעה והיה לריך לכווצ שני הסיעין וזה לא מליכו וע"כ העיל ה"א צחללע החיצ' ואף שהאנן עזרה כתב צפ' חולדות צאר שבע נקרא כן על שני דברים או שהוא עיר אחרת וא"כ יש לוואר דגם צארה שבע הוא עיר אחרת חצל אין הכרע צצציו וגם צפ' ויגש ודאי היא אותה צאר שבע שהחללו אצותיו כמ"ס הרמב"ן וא"כ הוא היא הצאר שבע שזכר למעלה וע"כ מ"ס ככון מלא ת"ל ועיין רש"י חומש פרשה ושלח פקוק ממלא קרית הארצו וצמואל ח' נ"ז גצי צית הלחמי ומסע משמע דצית אל הוא כחלק לשמים ועיין צצו"ת א"א"ז צעל פני יהושע קימון וא"ו שהאריך צענין צית אל שמואל צק"ת כחלק לשמים ול"ע שלא הזכיר מדברי רש"י שמואל הכ"ל ול"ע צקפדים שמדברים מהענין הלו:

ויזבח

זבחים לחלקי אציו ילחק. עיין מדרש ורמב"ן מ"ס צזה ולפענ"ד הכוונה ע"פ מ"ס צנה שתיקנו חכמי כהנ"ג חלקי אצרהם חלקי ילחק וחלקי יעקב והקשה צצו"ת פנים מאירות ח"א קי' ל"ע למה תקנו ציעק צו"ו חנוקף ואמרת צזה דהנה אמרו דכל הדר צחול"ל דומה כמי שאין לו חלקי וצא"י כמי שיש לו חלקי וא"כ אצרהם מה שנקרא חלקי אצרהם היה צחיותו בארץ ומכ"ס צילחק שלא רשאי להיות צח"ל כלל חצל יעקב שהלך למלרים לכך נקרא חלקי יעקב ולכך תקנו צו"ו חנוקף ומעשה כאן שראה ללכת למלרים לכך חדר וצח צחלים לחלקי אציו ילחק כי לא נתייחס חלקי ילחק רק צצציל שלא הלך לח"ל ודו"ק:

כי כל מחמדיהם ועבודתם הוא וסגל הוא ולא יוכלו להליל כפעם מפני זלעפות רעז ולזה סיפר הכחוש שצב לא מה שהשחרל לקחת צמחם וכספם ושדותם ככ"ז לא יכול לקחת אדמת הכהנים והיינו שיטת כל הע"ז והכהנים העוזרים צזה לא יכול להשיג ידו ולכך נשארה ככ"ז מקוע צחלחת וזממחה עד שהוכרח הקצ"ה צעלמו לגאלם צרחמיו ודו"ק והצן הדברים . והוא לדעתי מה שצב לא היה רק שצעים שנה לפי שצב היה ארץ עמחה ולא היה אפשר לער אוחה מעיפוש העומחה כו"ס צירוי' קי' כ"א רפינו את צב ולא נרפחה כי נגע עד שמים משפעה והיתה קללת אלקים ע"כ לא יכלו צני ישראל להתעכב עם ולקץ שצעים שנה סוכרוה ללחת ממנה ודו"ק :

ותתום השנה היתה ויצואו אליו צמחה השנית . עיין רס"י הציא החוספתא צקועה שאף שאמר יוסף ועוד חמש שנים אשר אין חריש וקלי' עכיון צבא יעקב למלרים צחה צרכה לרגליו והתחילו לצרוע וכלה הרעז והרעז"ן האריך צזה שמוכל מקום לא נחקייס החלום שאמר יוסף והציא דברי החוספתא והספרי שחלקו צזה החכמים . ולפענ"ד נראה ע"פ ו"ס צמדרס שומר עוז והוצא צילקונו על פסוק אל צאפך חוכיחי אר"א למח"ד למלך שבעס על צו והיה צידו חרצ וכשצב להכותו על ראשו חזר ואמר אם אכה אותה אין לו חיים ועי' יורם את מלכותי ולצטל הגזירה אי אפשר מה עשה הכנים חרצ לנרתיקה והעצירה על ראש צו נמלא לא חזק את צו ולא צטל גזרתו ור"ל אמר משל למלך שבעס על צו וכשצב להכותו מחה חצלים אמר המלך אם ילקה צני מחה חצלים כלום יש לו חיים מה עשה בעל החצל וכפלו על מחה וכו' ועיין צינה לעתים דרוס עה למה קי' כ"ה שהאריך צזה ולפ"ז נראה לפענ"ד אמה שהחלום הורה על שצב שנים חצל אחרי שגבר כל כך הרעז שצמחה הראשונה היה חס הכסף וצמחיה חס המקנה ולא נשאר רק בווייתם א"כ ההכרח שהרעז יכלה שלא היה נשאר איש אחד ולכך הצין יוסף ואמר שיתן להם חצוטה וזרעו ולכך לאחר שמה יעקב חזר הרעז שאז שוב היה צכחם לקצול הרעז עוד וא"כ הסנים תוחלפו צקושי הרעז שהיה כפול ומכופל וללח"כ נחקייס . אמנם צמחה לפי מה דאמרו דהקצ"ה חזר על הרעה א"כ יוכל להיות כפשוטו שהקצ"ה חזר צו . וצזה נראה לפענ"ד לפע"ס המפרשים דאף דהקצ"ה חזר צו על הרעה מכל מקום כל שיש צו עוצה אחרים אין הקצ"ה חזר דצמדה עוצה אינו חזר ולפ"ז כאן דכיהו דהרעז היה רעה חצל פרעה נחמער הרצה צכסף וזהו וכו"ס וילקנו יוסף את כל הכסף וגו' וא"כ לא היה מקום לחזור חצל אחרי שחם הכסף אמר להם יוסף שיתנו המקנה שכל שיש מקום לתת לפרעה לא יוכל הקצ"ה

להחכם על הטובה שהגיע לפרעה חצל אחרי שצאו צמחה השנית והאמרו שחם כל הכסף והמקנה ולא נשאר רק הגופות צלצד א"כ שוב אין עוצה לפרעה רק צמה שיתנו חמישית לפרעה וימכרו אדמתם לפרעה לכך נתן להם זרע ו"ס לחם הן קייתי אחכס היום גאה אדמחכס לפרעה והיינו אחרי שאפשר להיות עוצה לפרעה אי אפשר להקצ"ה לחזור צו ולכך אמר כמחלל על מה שעשה להם כך שהוא אחרי שיוכל להגיע עוצה לפרעה אי אפשר להיות צלתי חס ימכרו לפרעה ואז יזרעו זרע וילמחו ולכך אדמת הכהנים כי פרעה נתן להם חוקם שוב לא הולכנו למכור ודו"ק היעז כי הוא ענין כצד ודו"ק . ועיין ציערות דצס צהספר צחדס חצ סנה חק"ו צח"א שהאריך צענין זה דכל שמוגיע עוצה לאחר ליחא צחורה וצזה היעז אשר דיצר יוסף דצמחי הסצב אמר אשר אלקים עושה הגיד לפרעה וצמחי רעז אמר אראה את פרעה והיינו דכל שהקצ"ה מוגיד ליחא צחורה חצל מה שמרחה ישנו צחורה כו"ס האלש"ך על פסוק עי' זה אמר וחי שכל שאין כאן אמירה ישנו צחורה וצפרע לפע"ס הלח"מ פרק יו"ד מהלכות יסודי התורה דכל שהכציא אומר צסם ד' אי אפשר צחורה לכך לא אמר רק שהראה ולא הגיד והצן דצברים :

מה צלע כי נהרג את אחיו וכסיו את דמו . הנה נחמדס צימיו כי יכירו את הרולח ע"י שקוי עיני הרולח פחוך צהנרלח וצעה שצודרי חס אז יליירו את הנרלח ונרסם עליו דמות הרולח וסנה זה כשעוד חס חצל לאחר מכן לא יוכלו להכיר זה אמרם וכסיו את דמו והצן הדברים :

חסרת פרשת ויגש

פרשת ויחי

במדרש כלל ימינו על הארץ ואין מקום הלואי כלילו של כוחל או כלילו של חילן חלל כלילו של עוף צעעה שהוא עף דכחי צלל עוצר . כצר כחצחי צזה וכעה נראה לי דהנה כצר כודע דכל מה שהלורה ככצד יותר החומר שלו חלוט יותר עד"מ צהדומס שהלורה חלוטס חס יתקלקל הלורה שלו החומר נשאר צחוק גדול והלומח שהלורה ככצד יותר החומר חלוט יותר והחי שלורתו ככצד יותר החומר חלוט צכשהוא כפסד אין צלחתו מתקייס ועיין צעקידה שהאריך צבער פ"ד צזה וכצר הצחתי דצרו צכמה מקומות וסנה חלל כגד השמש הוא ג"כ צדמות חומר חלל לורה וא"כ האדם שלורתו יותר גדול וככצד מכל הלורות החומר חלוט ציותר ו"ס דללו לא כללו של כוחל ולא כללו של חילן חלל כלילו של עיף צעעה שהוא עף דהיינו שצחומר גרוע ציותר יותר מכל מיני ח' שהעיק היל הרכנה דקצ ציותר